

Knud Thomsen: Det lovforslag, der er her er fremsat, er jo en art opfyldelse, kan man sige, af den løfteparagraf, der hele tiden har ligget i § 1 loven om teknisk samarbejde med udviklingslandene, nemlig de 3 løfter: ydelse af statslån, ydelse af særlige kreditgarantier — som for længst er opfyldt gennem bestemmelserne i den nuværende lovs § 7 — og endelig garantier for private investeringer. Når forslaget kommer så sent, skyldes det de beskrevne forhold, der har foreligget i forbindelse med muligheden for at opnå en multilateral eller en nordisk ordning. Jeg er ganske enig i, at vi ikke bør vente længere med at komme med et nationalt forslag, og som lovforslaget her er formet, kan man måske sige, at det er formet med et minimum af ord og paragraffer, hvori jo ligger, at det kan tilpasses praktisk talt en hvilken som helst anden international ordning, der senere måtte komme.

Vi er fra vor side særdeles velvillige over for lovforslaget. Det vil efter min mening udfylde et væsentligt hul i de bestræbelser, der hidtil har været udfoldet for at give effektiv u-landsstøtte. Jeg tror nemlig, at den omstændighed, at private investorer kan foretage en investering og har deres egen koldblodige forretningsmæssige interesse i, at en sådan investering nu også går rundt i det pågældende u-land, at den giver et passende overskud, er noget, som vil, skal vi sige give mindst mulig tabsprocent i tilfælde af eventuelle investeringer og hjælp til u-landene. Der er jo meget ofte omkring virksomheder af den art opstået, skal vi sige små centre; man har også i lande, der ikke kan betegnes som u-lande, set, at store erhvervsvirksomheder giver anledning til dannelsen af uddannelsescentre, af skoler og børnehaver o. s. v.

Hr. Per Federspiel udtalte nogen undren over, nogen tvivl i alt fald om det rigtige i, at forvaltningen af denne ordning er lagt ind under udenrigsministeren. Jeg vil i den henseende henvise til, hvad den foregående ordfører, hr. Niels Matthiasen sagde, nemlig, at man jo i disse sager, som det her drejer sig om, skal passe meget på, at man dels skal forvalte danske interesser, men at man også skal forvalte og i allerhøjeste grad tage hensyn til u-landenes interesser. Dette at støtte private investeringer i u-landene er jo på forhånd et forhold, en omstændighed

eller en sag, som fra u-landenes side kunne og muligvis også kan betragtes med nogen mistro: hvis interesser varetager man? Og dér må man vistnok sige om styrelsen for det tekniske samarbejde med u-landene, at den har en i dansk og vel i de fleste landes administration ret enestående stilling derved, at den for så vidt ikke skal varetage rent danske interesser, den skal ifølge hele sin natur varetage også u-landsinteresser.

Jeg mener det derfor rigtigt, at den endelige afgørelse er lagt hos udenrigsministeren, der formodentlig vil gå gennem styrelsen for u-landssamarbejdet. Det fremgår jo af bemærkningerne, at man naturligvis i allerhøjeste grad tænker sig et samarbejde med eksportkreditrådet; alene den oplysning, der er i bemærkningerne om, at man mener at kunne nøjes med to ekstra medarbejdere i denne sag; tyder jo på, at man tilsigter i højeste grad at øse af eksportkreditrådets sekretariatshjælp på dette område. Jeg nærer derfor personlig ingen betænkelighed ved her ved første behandling at udtrykke sympati for, at lovforslaget er lagt under udenrigsministerens forvaltning, men er naturligvis villig til at drøfte dette punkt i udvalget, om så skulle være nødvendigt.

I lighed med hr. Per Federspiel vil jeg gerne sætte også en anmærkning ved spørgsmålet om, at de 200 mill. kr. skal kunne forøjes med finansudvalgets tilslutning. Vi har tidligere diskuteret et sådant spørgsmål i forbindelse med Danmarks erhvervsfond, og der har været enighed i folketinget om, at folketinget bevilgede disse beløbsrammer. Hvis min erindring ikke bedrager mig, havde handelsministeren fremsat et lignende forslag, men frafaldt det under behandlingen om Danmarks erhvervsfond, og jeg skal henstille til udenrigsministeren også at frafalde det ønske, der er fremsat i lovforslagets bestemmelse om en ny § 8 i loven, således at det alene er folketinget, der kan bestemme beløbsrammen. Også i den henseende vil ministeren kunne regne med, forholdene i øvrigt uændret, en særdeles velvillig behandling, hvis beløbet senere skal udvides.

Jeg kan anbefale lovforslaget til en hurtig og for vort vedkommende velvillig udvalgsbehandling.